

Преюдициално запитване от Oberlandesgericht Wien (Австрия), постъпило на 26 януари 2018 г. — Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej — Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad/Stephan Riel, в качеството на синдик на Alpine Bau GmbH, дружество в производство по несъстоятелност

(Дело C-47/18)

(2018/C 142/39)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberlandesgericht Wien

Страни в главното производство

Жалбоподател: Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej — Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad

Ответник: Stephan Riel, в качеството на синдик на Alpine Bau GmbH, дружество в производство по несъстоятелност

Преюдициални въпроси

Въпрос 1:

Трябва ли член 1, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (наричан по-нататък „Регламент № 1215/2012“⁽¹⁾) да се тълкува в смисъл, че предвиденият в австрийското право кредиторски установителен иск е свързан с несъстоятелността по смисъла на член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 1215/2012 и следователно не попада в материалния обхват на този регламент?

Въпрос 2а (само при утвърдителен отговор на въпрос 1):

Може ли член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 да се прилага по аналогия към свързани иски, които попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000?

Въпрос 2б (само при отрицателен отговор на въпрос 1 или утвърдителен отговор на въпрос 2а):

Трябва ли член 29, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 да се тълкува в смисъл, че са налице иски с един и същ предмет и между същите страни, когато кредиторът, в случая жалбоподателят, който е предявил (по същество) идентично вземане в австрийското главно производство по несъстоятелност и в полското вторично производство по несъстоятелност, но това вземане е оспорено (в по-голямата му част) от съответния синдик, предявил иски за установяване на вземания в определен размер към масата на несъстоятелността първо в Полша, срещу местния синдик във вторичното производство по несъстоятелност, а след това в Австрия, срещу синдика в главното производство по несъстоятелност — в случая ответникът?

Въпрос 3а:

Трябва ли член 41 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (наричан по-нататък „Регламент № 1346/2000“⁽²⁾) да се тълкува в смисъл, че изискването за посочване на „естеството на вземането [...], датата на възникване и размера“ е изпълнено, когато, както в случая, в писменото си изявление за предявяване на вземането в главното производство по несъстоятелност кредиторът със седалище в държава членка, различна от държавата на образуване на производството, в случая жалбоподателят,

- а) се ограничи да опише вземането и да посочи конкретна сума, но без да посочи дата на възникване (например „вземане на подизпълнителя JSV Slawomir Kubica за извършване на пътно-строителни работи“);
- б) но въпреки че в самото изявление за предявяване на вземането не е посочена дата на възникване на вземането, всъщност тя може да бъде установена от представените в приложение към изявлението документи (например предвид датата на представената фактура)?

Въпрос 36:

Трябва ли член 41 от Регламент № 1346/2000 да се тълкува в смисъл, че допуска прилагането на национални разпоредби, които в конкретния случай са по-благоприятни за предявилia вземането кредитор със седалище в държава членка, различна от държавата на образуване на производството, например по отношение на изискването за посочване на дата на възникване на вземането?

⁽¹⁾ ОВ L 351, 2012 г., стр. 1.

⁽²⁾ ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143.

Преюдициално запитване от Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Италия), постъпило на 29 януари 2018 г. — Antonio Pasquale Mastromartino/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Дело C-53/18)

(2018/C 142/40)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Страни в главното производство

Жалбоподател: Antonio Pasquale Mastromartino

Отговорник: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Преюдициални въпроси

- 1) Попада ли фигурата на „обвързания агент“ (tied agent) в рамките на хармонизацията, предвидена в Директива 2004/39/ЕО ⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 г., и в кои аспекти?
- 2) Съвместима ли е с правилното прилагане на Директива 2004/39/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 г., и в частност на членове 8, 23 и 51, както и на принципите и на разпоредбите на Договорите относно недопускане на дискриминация, пропорционалност, свобода за предоставяне на услуги и право на установяване, национална правна уредба като тази в член 55, параграф 2 от Законодателен декрет № 58 от 24 февруари 1998 г. (Единен текст на разпоредбите в областта на финансовото посредничество по смисъла на членове 8 и 21 от Закон № 52 от 6 февруари 1996 г.), с последващите изменения, и в член 111, параграф 2 от решение № 16190 от 29 октомври 2007 г. на Commissione Nazionale per le Società e la Borsa — Consob (Правилник за прилагане на Законодателен декрет № 58 от 24 февруари 1998 г.), която:
 - а) позволява да се забрани „дискреционно“ осъществяването на дейността на „обвързан агент“ (консултант, който има право да предлага услуги извън седалището — наричан по-рано финансов агент) поради деяния, които не предполагат загуба на добрата репутация, така както е определена във вътрешното право, и които в същото време не се отнасят до спазването на разпоредбите за транспониране на директивата;